

Úplně zbytečný výcvik

Tomáš četl v tvářích svých přátel stejný zmatek, jaký prožíval sám. Akvárie ho lákala, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že výsadek je nutně spojen s výcvikem pod vedením nejpřísnějšího a nejméně oblíbeného profesora akademie. Až donedávna podezíral učitele přežití ve vesmíru z něčeho nekalého a teď měl sto chutí s tím zase začít.

„Samozřejmě,“ pokračoval šéf bezpečnosti, „že účast ve výsadku musí schválit zákonní zástupci.“

„Janička samozřejmě letět může!“ řekl sebejistě pan Kometa.

„Olle také!“ přidal se Hjalte Melkevejenson.

„Nás se nikdo nezeptá?“ ohradila se Jana dotčeně.

„Expedice na cizí planetu představuje extrémní zátěž, slečno. Každý pochopí, pokud si na výsadek netroufáte,“ pronesl káravě major Fraxinus. „Když nebudou souhlasit všichni členové Písečníků, vylosume další tým.“

„Poletím,“ ušklíbla se Jana. „Jestli se Olle nebojí...“

Chlapec nasucho polknul. „Ostatní už souhlasili?“

„Praporčík Redly a kadeti Mendicus a Nguyen považují za velikou čest reprezentovat posádku Poutníka. Teď záleží na vás. Rodiče slečny Korónové si ovšem vzali čas na rozmyšlenou a také pan Nebula musí získat souhlas svého opatrovníka.“

Tomáš se ošil. Doteď netušil, že někoho takového vůbec má.

„Výsadek je velice nebezpečný a příprava na něj nesmírně náročná. Osobně bych doporučoval, abyste své místo přenechali nějakému *schopnějšímu* týmu,“ pronesl Fraxinus s nejvyšším pohrdáním a To-

máš cítil, jak se mu do tváře hrne krev. Jana do váhajícího Olleho štouchla.

„Také poletím,“ hlesl.

„V tom případě si nastupte,“ zavrčel Fraxinus a otočil se na dospělé. „Nebojte, jakmile budu mít víc času, provedu zevrubnou inspekci vašeho *vraku*.“

Tomáš s kamarády si sbalili těch pár věcí, jež měli s sebou, a přechodovou komorou prošli do člunu. K šéfovi bezpečnosti se do pilotní kabiny usadil i pan Kometa, který se vracel s Janou.

„Proč mám pocit, jako bych něco provedl?“ postěžoval si Olle, zatímco se poutali do sedadel.

„Protože máme pěkný průšvih,“ odpověděla Jana. „Neříkal jsi, že nemáme šanci se do výsadku dostat?“

„Řekl jsem jen, že je to strašně nepravděpodobné,“ hájil se Olle.

„Nevěděl jsem, že tvůj strýc je v radě,“ vzpomněl si Tomáš na Bjarneho Melkevejensona.

„Moc o tom nemluví. Jak to víš?“

„Zmínil se o Malém hrdinovi. Ale vlastně nic neprozradil.“

„Agnes a Adelgunde prý o radě říká všechno,“ zamračil se Olle. „Třeba kdyby ses s nimi víc bavil, mohly by něco vyzvědět.“

„Ty jsi ale pako, Melkevejensone!“ zasmála se Jana. „Tomáš nemusí předstírat, že miluje jednu z tvých otylých sestřenic jen proto, aby se dostal do blízkosti člena rady. Je v ní i můj táta – za Písečnici. V radě je zastoupena každá planeta.“

„Takže nám může všechno říct!“

„Jen když si se mnou budete víc povídat,“ pronesla Jana povýšeně. Olle si odfrkl.

„Myslíš, že by mi tvůj táta něco řekl?“ zajímal se Tomáš.

Jana pokrčila rameny. „Táta mi obvykle vypráví o všem. Ale jak přijde řeč na radu, tak je tajemný jako...“

„Jako Frigg,“ odtušil Olle, „stará pozemská bohyně, která neprozradila žádné tajemství.“

Na Poutníku už byly chodby osvětlené jen mdlými orientačními světly. Po přistání na ně čekala Olleho maminka a usměvavý pan

Koróna, který Tomáše doprovodil do apartmánové kajuty. Její obyvatelky byly i přes pozdní noční hodinu vzhůru a na první pohled tu nepanovala kdovíjaká pohoda.

Alice se tvářila jako hromádka neštěstí a spustila, sotva Tomáš do kajuty strčil nos.

„Jana souhlasila? A Olle?“

Přikývl. „A ty?“

„Zatím ne,“ špitla.

„Zůstaňte tady,“ škemrala Lucka, ale na Tomáše se ani nepodívala.

„Lucinko,“ snažila se jí domluvit paní Korónová, „nemůžeš Alici nutit, aby výsadek zkazila ostatním členům týmu.“

„Nechci, aby Tom s Alí zase někam odletěli,“ řekla trucovitě Lucka. „Mami, musíš jim to zakázat!“

„Ale miláčku,“ řekla shovívavě paní Korónová. „Nemůžu jim výsadek nedovolit. Jsou už dost velcí, aby si takovou věc rozhodli sami. A navíc – o Tomášovi nerozhodujeme my, ale jeho opatrovník.“

„A to je kdo?“ ptala se Lucka, ale na odpověď byl zvědavý i Tomáš.

„Přece profesor Pulsar,“ odpověděla maminka a obrátila se k němu.

„Prosí tě, aby ses zítra dopoledne zastavil u něho v kajutě.“

Tomášovi a Alici se rozezněl odznak. Byl to Robert Redly, bývalý páták a velitel jejich týmu Písečníků.

„Mluvil jsem s majorem Fraxinem,“ začal a bylo vidět, že telefonát šéfa bezpečnosti ho zrovna nepotěšil. „Říkal, že už jste zpátky a že všichni z primárního týmu už s výsadekem souhlasili.“

„Z primárního týmu?“

Velitel se zarazil. „My jsme až sekundární tým. Projdeme měsíčním výcvikem, ale pokud se nestane něco opravdu neočekávaného, nikam nepoletíme. Jsme jenom náhradníci.“

Tomáš s Alicí se na sebe vyjeveně podívali. Představa, že stráví nejbližší týdný úplně zbytečným výcvikem se ani jednomu z nich vůbec nezamlouvala.

„Komu máme dělat náhradníky?“ zeptali se.

„Optimě...“

Zalapali po dechu. Optimus Optimi byl takřka výhradně ignisan-
ský tým s tím strašným Albiem Dominem.

„Víte, nesmím na vás s výsadkem tlačit, ale účastí ve výcviku si můžete šplhnout. A vzhledem k vašemu podmíněčnému vyloučení...”

Alice zničeně vzdychla. Musela cítit stejnou plejádu pocitů jako Tomáš. Vzrušení z možnosti podívat se na cizí planetu, nechť dělat náhradníka Albiovi, touhu nějak odčinit své podmíněčné vyloučení z akademie a zároveň ohledy k Luce.

Tomáš zalézal do postele až po půlnoci, když se jeho odznak znovu rozezněl.

„Už jsi souhlasil?“ vyhrkl Olle bez pozdravu. „Radši bych, kdybys nesouhlasil. Příprava na výsadek je prý naprosto příšerná! Pustěj se do nás všichni učitelé, přijdeme o prázdniny, a kdybychom náhodou fakt letěli, dole se nám zaručeně něco stane. Když nebudeš souhlasit, můžeme se zítra vrátit na Jakthund a po zbytek prázdnin si užívat!“

Tomáš nevycházel z údivu. „Ty jsi souhlasil!“ zvolal vyčítavě.

„Kvůli Janě. Víš, jaká je, do smrti bych to měl na talíři. Hlavně jí neříkej, že jsem volal!“

Profesor Paul Pulsar, učitel astronavigace a kosmologie vypadal nachlup stejně jako před hibernací. Postarší menší muž s holým temenem hlavy, jež lemovaly neposlušné chomáčky šedých vlasů, a brýle posazené na velikém nose, za kterými seděla dvě bystrá očka.

Jeho kajuta byla na druhé straně Poutníka a s pracovníkou na Singularitě si nijak nezačala. Zatímco profesor odběhl do kuchyně připravit čaj, Tomáš se nemohl nabažit pohledem na stohy knih, složky přetékající papíry hustě popsanými poznámkami, rozvěšené hvězdné mapy a staré přístroje pocházející z hvězdných soustav, které Poutník dosud navštívil. Uprostřed onoho chaosu, který by kdokoli nezasvěcený mohl považovat za nepříliš spořádané vedené skladiště, bylo malé prázdné místo, ve kterém se vznášel holografický obraz planety.

Až na bílé fleky oblačnosti byla celá modrá, jen s nepatrnými hnědozelenými skvrnami ostrůvků. Sotva planetu Akvárii poznal, změnil model náhle barvy.

Oblačnost zmizela, moře ztmavlo do temně modré, zatímco oblasti ostrovů zasvítily barvami od žluté po červenou, a Tomáš hned poznal mapu odhalující teplotu moří a pevniny. Vzápětí se model znovu změnil, nejdříve do fialova, pak do zelena a potom do dalších barev, jak

se přepínala další spektra záření – ultrafialové, rádiové, neutrinové a jiné. Nakonec se obraz znovu proměnil a jemu naskočila husí kůže.

Planeta nejenže ztratila barvy a byla teď černobílá, ale její povrch se propadl, zvlnil a začal vřít stejnou bublající černou mlhou, jakou vídal ve svých nočních můrách, nebo když svým smyslem hleděl na Potemnici, svou rodnou planetku. Mlha na povrchu nebublala tak intenzivně jako u bludného asteroidu. Ale stejně na obraz před sebou zíral jako hypnotizovaný, dokud se scéna opět nezměnila a modrá planeta se nevrátila. Čaj byl hotový, profesor model zhasnul a přesunul pár krabic, aby vytvořil místo u malého stolku.

„Nevěděl jsem, že jste mým opatrovníkem.“

„Poprosil mě admirál. Ale úředníci mají neuvěřitelnou schopnost komplikovat i naprosto banální záležitosti. Trvalo jim téměř celý rok, než vše vyřídili, a na konci školní sezóny bylo tolik shonu, že jsem jejich zprávu úplně přehlédl. Doufám, Tomáši, že ti nevádí bydlet u Korónových. Myslel jsem, že budeš prázdniny raději trávit se svojí kamarádkou Lucinkou.“

Tomáš pocítil rozpaky. Rychle řekl, že mu bydlení v kajutě pana a paní Korónových nevádí, a pohledem zabloudil k místu, kde prve svítil hologram.

„Budete zase řídit výsadek, pane profesore?“

„Akvárie měla hrát významnou roli v mém výzkumu, ale bohužel tentokrát vůbec neletím,“ řekl Paul Pulsar zachmuřeně a Tomášovi bylo starého muže líto.

„Co vlastně zkoumáte?“ zeptal se, aby svého opatrovníka povzbudil.

„Řekněme, že se zabývám podmínkami, při kterých se z lidí stávají pátrači,“ odpověděl profesor trochu vyhýbavě a Tomášovi na mysl vytanulo jedno z jejich setkání minulou školní sezónu. Tehdy se ptal na své rodiče a profesor mu vysvětlil, že nadání pátračů se sice dědí, ale občas se objeví u dítěte úplně obyčejných rodičů, stejně jako tomu bylo na palubě Úsvitu. Pocítil vzrušení.

„*Původní pátrači!* Myslíte, že by nějací mohli na Akvárii být?“

Profesor překvapeně pozvedl obočí, ale vzápětí se znovu zachmuřil. „Rada je bohužel jiného mínění. Dokonce se objevil i tak hloupý názor, že ve výsadku není potřeba graviton,“ řekl rozhořčeně a táza-

vě se na Tomáše podíval. „Ale ty pořád máš svůj gravitační disk, že? Mohl bys ho na Akvárii vyzkoušet.“

„Jsme jenom náhradníci,“ namítl rozmrzele Tomáš.

„Dal bych nevím co, abych se na Akvárii podíval!“ posteskl si profesor a náhle ožil. „Teď mě napadá, že jsem se vůbec nezeptal, jestli se výsadku chceš zúčastnit.“

Profesorova otázka visela ve vzduchu. Tomáš byl rozhodnutý se do výcviku nepřihlásit. Ale copak může svému opatrovníkovi říct, že se už předem vzdává možnosti podívat se někam, kam by se jeho poručník nutně potřeboval dostat?

„Kolik je vlastně hodin?“ položil si profesor otázku a na stůl si rozprostřel displej. „Tak a je schváleno. Tomáši?“

Probral se ze svého zamyšlení.

„Je nevyšší čas, pokud se chceš přihlásit.“

Tomáš se dotkl odznaku, našel zprávu o výsadku a s prstem kousek nad displejem zaváhal. Jména Alice a jeho byla dosud podsvícená. Akvárie ho lákala, jenže šance, že se na ni skutečně podívá, byla mizivá a jemu se vůbec nechtělo trávit týdny úplně zbytečným výcvikem. Na druhou stranu, když se Alice ještě nezapsala...

Profesor na něm visel zvědavým pohledem.

Kliknul na slovo *přihlásit* a odznak zase zavřel. Z profesorovy kajuty odcházel s pocitem provinění a úlevy zároveň. Ale za chvíli už přemýšlel nad tím, co mu profesor prozradil. Byl další, kdo zmínil tajemnou radu. Jak přesvědčit pana Kometu, aby mu o jeho rodičích řekl víc?

Byl sotva napůl cesty zpět, když mu odznak krátce zavrňel obdrženou zprávou, vzápětí znovu, a než stačil zastavit a odznak se dotknout, rozvibroval se potřetí. Roztáhl si displej do vzduchu a nevěřícně vyvalil oči na předměty zpráv.

Ždravotní plán, hlásal první dopis, *Mechanika vstupu do atmosféry* druhý, *Tisíc a jedna zásada návštěvy cizí kultury* třetí, a jak četl, přibývaly další. Někde se musela stát chyba! V příštím okamžiku se v rohu obrazovky plující vzduchem objevila Alice.

„Nebulo! Cos to udělal?“ spustila vyčítavě. „Slíbil jsi, že se nepřihlášíš!“